

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED. Szerkesztőség: Somogyi ucca 22. I. em. Telefon: 23-33. - Kiadóhivatal, Könyvtár és jegyiroda: Aradi ucca 8. Telefon: 13-06. - Nyomda: Löw Lipó ucca 19. Telefon: 13-06. - Távirat és levélcím: Délmagyarország, Szeged

Szombat, 1937 április 3.

Ara 10 fillér

XIII. évfolyam, 74. sz.

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3,20 vidéken és Budapesten 3,60, külföldön 6,40 pengő. - Egyes szám ára hétköznapi 10, vasár- és ünnepnap 16 fill. Hirdetések (elvétele tartja szerint. Megle, csak hétfő kivételével naponta reggel,

A szegedi képzőművészeti kiállítás

Irta UGRON GÁBOR,

ny. miniszter, az Irodalmi és Művészeti Tanács elnöke

Képzőművészeink ma éppen úgy harcot vívnak egy nyugodtabb továbbmunkálkodás lehetőségéért, mint a többi társadalmi osztályok. Csak amíg az ügyvédek már régén megkezdtek küzdelmüket a zugirások ellen, az orvosok a kuruzslók ellen, addig a képzőművészek csak az utóbbi esztendőben fogtak hozzá egy felvilágosító munkához, amely érdekeik megvédését célozza.

Kétségtelen, hogy a műkereskedelem alsóbb fajtája és az országsterzete házaló képgyűnőkök hadserege nagy károkat okoztak művészeinknek, mert ezek a közönség hozzanémértését kihasználva, olyan képekkel árasztották el a középosztály lakásait, amelyeknek a komoly művészethez alig volt közük. A közönségnek csak egy csekély százaléka olvas képzőművészeti irodalmat, ugyancsak elenyésző azoknak a száma is, akik képképzőművészeti kiállításokat látogatnak, így a vidéket járó képgyűnőköknek, a közönség kényelmét biztosító „házhozzállítással” megvolt a lehetősége ahhoz, hogy hamisítványokat, giccseket és kontárut terjesszenek. Ez annál könnyebben ment, mert ezek a holmik a komoly művészeti alkotásnál összehasonlíthatatlanul olcsóbbak voltak.

Sok terv merült már fel a képzőművészek eminek érdekeinek megvédése céljából. Felvetődött többek között nem egyszer a művészkataszter és a márkázás problémája is és nem utolsónak a műkereskedelem megrendszabályozásának kérdése. Bár e tervek megvalósulása egyképpen lenne érdeke egy a művészeknek és jó műkereskedőknek, mint a képvásárló közönségnek, — a kérdések rendezése elé mégis akadályok gördültek. Azonkívül a kérdés rendezését még az is hátráltatja, hogy a kultuszhatóságok általános rendezéssel akarnak képzőművészeink segítségére lenni, hiszen itt alapos munkát kell végezni, mert egy tüneti kezelés nem szolgálhatja a kívánt célt.

Művészeinknek azonban a dolgok végleges rendezéséig is élniök kell s ami az ország kulturájának szempontjából annyira fontos — dolgozniök. Különösen most fontos ez, amikor a magyar képzőművészet olyan jelentős virágzásnak indult, hogy az egész művelt világ megbecsülését érdemelte ki. És mert jelenlegi anyagi helyzetük nem áll arányban az általános gazdasági viszonyok rosszabbodásával, — hiszen közönségünk ma is szinte erejét meghaladó mértékben vásárol, de ezt válogatás nélkül teszi, — szükségesnek látszott valami szelekció alkalmazása, tehát megkönnyítése annak, hogy valamilyen uton-módon a jó művek jussanak a vásárlóközönséghez, hogy így a képzőművészetre áldozott pénz az alkotóművészek támogatását szolgálhassa.

A pesti műpártoló közelebb áll a forráshoz, hiszen a kiállítási csarnokok itt maguk végzik a szelektálást. Sajnos a vidéken ez másképpen van. Eddig a komoly művészeti kiállítások ritkaságszámba mentek, a vidéki

műbarát tehát rá volt utalva annak megvásárlására, amit az eszközökben nem igen válogatós élelmesség felkínált neki. A múltban a kellő zsűrizés nélkül rendezett vidéki kiállítások is megkapták a vidéki hatóságok támogatását, (ingyen helyiség, ünnepélyes megnyitás, vásárlás, stb.) egy helyügyminiszteri rendelkezés folytán ezt a jövőben csak olyan kiállítások kaphatják meg, amelyeknek anyagát előzőleg az Irodalmi és Művészeti Tanács bírálja felül. Így a vidékre csak a legjobb és valóban művészeti színvonalat reprezentáló anyag kerülne és ha az ilyen kiállításokkal kapcsolatban képzőművészeink még felvilágosító előadásokat is tartanak a nagyközönség és az ifjúság számára, — sőt tárlatvezetéseket rendeznek — még könnyebben elérhető, hogy a kontárut és a csak mesterségbeli rutint reprezentáló giccsek helyét a valóban műbecsű alkotások foglalják el.

Ehhez azonban feltétlenül szükséges a

vidéki hatóságok és a vidéki kultúrközönség megértő áldozatkészsége. Ne feledjük, hogy képzőművészetünk szerkesztése kulturánknak, sőt annak legszebb virágjának mondható. Képzőművészeink is részt vesznek abban a küzdelemben, amit műveltségünk elismertetéséért vívunk a nyugati nagy kultúrnépek szimpátiájának és becsülésének elnyerése céljából. Kultúr színvonalunknak pótolhatatlan vesztesége, ha a műtermekben megáll a munka, nem is említve azt, hogy a gazdasági élet bármely más területén szükségből, esetleg elhelyezkedő képzőművészek azoknak helyét foglalják el, akik számára amúgy is szűken van hely. És legyünk bár par excellence mezőgazdasági állam, az ország kirakatában képzőművészeink alkotásainak is ott a helyük, ha európaiságunkat a külföld előtt exponálni akarjuk.

Örömmel látom, hogy a szegedi sajtó megértette a szegedi képzőművészeti kiállításnak eme célját és komoly támogatást nyújt a megismerések propagálására. Nagy segítség ez a képzőművészek részére, de szolgálja a közönség érdekeit is. Csak az igazi műkapjon a jövőben publicitást, a közönség csak jót vásároljon, s akkor lassan kiszorulnak lakásaikból a mázománnyok és az értük kidobott jelentős összegek kulturánk szolgálataiban tevékenykedő alkotóművészeinknek fog jutni.

A kisantant szilárd egységéről

adott ki hivatalos jelentést a külügyminiszterek belgrádi konferenciája

»Jugoszlávia, Románia és Csehszlovákia politikája teljesen egységes« — Válaszatlan barátság Franciaország és a Balkán Szövetség felé — A szövetség nem csatlakozik egyik világnézeti csoporthoz sem

Belgrád, április 2. Pénteken délelőtt és délután folytatták a kisantant külügyminisztereinek konferenciáját a jugoszláv fővárosban. A tanácskozások befejezése után este 7 órakor a következő

hivatalos közleményt

adták ki:

Sztójadinovics Milán jugoszláv miniszterelnök és külügyminiszter Krofta Kamil cseh külügyminiszter, Antonescu Viktor román külügyminiszter, a kisantant állandó tanácsának tagjai Belgrádban április 1-én és 2-án Krofta elnökletével értekezletet tartott.

1.

A három miniszter részletesen megvizsgálta mind az általános helyzetet, mind pedig a kisantant három államát különösen érdeklő kérdéseket. Megvizsgálták a miniszterek az utóbbi idők eseményeit, ezek visszahatásait és megállapították, hogy az utóbbi hónapok során az általános helyzetben olyan javulás állott be,

amely a három külügyminisztert a legjobb reményekre jogosítja.

2.

A kisantant állandó tanácsa, bár megítélése szerint továbbra is derűs bizakodással lehet a jövő elé nézni, nem tévesztette szem elől azokat a kérdéseket, amelyek még megoldásra várnak. Mélyen meg van azonban győződve arról, hogy a kérdések kielégítő módon megoldhatók lesznek az együttműködésnek ebben a szellemében, amely nélkül lehetetlen a nemzetközi kapcsolatok tartós rendezését elérni.

3.

A kisantant állandó tanácsának eltekelt szándéka, hogy

szigorúan fenntartsa azokat a határozatokat, amelyeket előző ülésszakain napirenden levő különböző nemzetközi kérdésekben hozott.

A három külügyminiszter nézetei mind a három állam külpolitikájának általános elvei,